

VSDTP:n TEHTÄVISTÄ VENÄJÄN VALLANKUMOUKSESSA ¹²³

REFERAATTI

Leninin 2¹/₂ tuntia kestänyt referaatti muodostui kahdesta osasta. Ensimmäisessä osassa Lenin kuvasi niitä historiallisia ehtoja, jotka voivat ja joiden täytyi saada aikaan sellainen „ihme” kuin tsaristisen monarkian kukistuminen 8 päivässä. Tärkein sija noiden ehtojen joukossa kuuluu vuosien 1905—1907 „suurelle kapinalle”, jota niin kovin ovat parjanneet nykyiset tilanteen herrat, Gutshkovit ja Miljukovit, jotka ovat ihastuksissaan vuoden 1917 „maineikkaasta vallankumouksesta”. Mutta ellei todella syvällinen vuoden 1905 vallankumous olisi „raivannut maaperää”, ellei se olisi näyttänyt toinen toiselleen toiminnassa kaikkia luokkia ja puolueita, näyttänyt tsaristista joukkiota sen koko raivossa ja julmuudessa, niin vuoden 1917 nopea voitto ei olisi ollut mahdollinen.

Aivan poikkeuksellinen olosuhteiden yhteenpunoutuminen teki vuonna 1917 mahdolliseksi liittää yhteen mitä erilaisimpien yhteiskunnallisten voimien tsarismia vastaan suuntaamat iskut. Ensinnäkin englantilais-ranskalainen finanssipääoma, joka kaikkein eniten hallitsee koko maailmaa ja ryövää koko maailmaa, oli vuoden 1905 vallankumousta vastaan ja auttoi tsarismia (vuoden 1906 laina) sen tukahduttamisessa. Nyt se osallistui välittömästi vallankumoukseen mitä aktiivisimmalla tavalla järjestäen

herrojen Gutshkovien, Miljukovien ja armeijan ylipäällystön erään osan suoranaisen salaliiton kukistaakseen Nikolai II:n tai pakottaakseen hänet tekemään myönnytyksiä. Maailmanpolitiikan ja maailman finanssipääoman kannalta katsoen Gutshkovin—Miljukovin hallitus on pelkästään „Englanti ja Ranska” pankkifirman käskyläinen, imperialistisen kansojen lahtauksen jatkamisen välikappale. Toiseksi, tsaristisen monarkian kärsimät tappiot pyyhkäisivät pois armeijan vanhan päällystön ja asettivat tilalle uuden, nuoren, porvarillisen päällystön. Kolmanneksi, koko Venäjän porvaristo, joka järjestäytyi voimaperäisesti vuosina 1905—1914 ja vielä nopeammin vuosina 1914—1917, liittyi yhteen tilanherrojen kanssa lahonnutta tsaristista monarkiaa vastaan käydyssä taistelussa tahtoen rikastua Armenian, Konstantinopolin, Galitsian y.m. rosvoamisella. Neljänneksi, noiden luonteeltaan *imperialististen* voimien lisäksi tuli syvälinen ja mahtava proletaarinen liike. Proletariaatti, omaamatta mitään yhteistä imperialistisen porvariston kanssa, suoritti vallankumouksen vaatien *rauhaa, leipää ja vapautta*, ja se on saanut mukaansa *suurimman* osan armeijasta, joka on koostunut työläisistä ja talonpojista. Imperialistisen sodan muuttuminen kansalais sodaksi on alkanut.

Siitä johtuu nykyisen vallankumouksen perusristiriita, joka tekee tämän vallankumouksen vain *ensimmäiseksi* vaiheeksi sodan aiheuttamassa ensimmäisessä vallankumouksessa. Gutshkovin—Miljukovin, tilanherrojen ja kapitalistien hallitus ei pysty antamaan kansalle rauhaa, leipää eikä vapautta. Se on rosvosodan jatkamisen hallitus, joka on ilmoittanut suoraan, että se on uskollinen tsarismien kansainvälisille sopimuksille, ja nuo sopimukset ovat pelkkiä ryöstösopimuksia. Tuo hallitus voi itselleen parhaassa tapauksessa *viivyttää* kriisin tuloa, mutta se *ei* pysty pelastamaan maata nälänhädältä. Se ei pysty antamaan myöskään vapautta, antakoon se kuinka paljon „lupauksia” tahansa (lupaukset ovat huokeita), sillä se on sidottu tilanherrain maanomistuksen ja pääoman intresseihin, se alkoi heti *hieroa kauppoja* hallitsijasuvun kanssa palauttaakseen monarkian.

Kaikkein typerintä on sen takia sellainen taktiikka, että „tuetaan” uutta hallitusta muka „taantumusvastaisen tais-

telun” hyväksi. Sellaisen taistelun käymistä varten on tarpeen *proletariaatin aseistaminen* — tämä on ainoa luja, reaallinen tae niin tsarismia kuin Gutshkoveja ja Miljukovejakin vastaan, jotka pyrkivät palauttamaan monarkian.

Oikeassa on sen takia edustaja Skobelev, joka sanoi Venäjän olevan „toisen, todellisen (wirklich) vallankumouksen kynnyksellä”.

Ja tuota vallankumousta varten on olemassa kansanjärjestö ja se kasvaa. Se on työläisten ja sotilaiden edustajain Neuvosto, jota englantilais-ranskalaisen pääoman asiamiehet, „Times” * ja „Le Temps” ** lehden kirjeenvaihtajat, eivät suotta parjaa.

Tutkiessaan sanomalehtien julkaisemia työläisten edustajain Neuvostoa koskevia tietoja Lenin tuli johtopäätökseen, että Neuvostossa on kolme virtausta. Ensimmäinen on lähimpänä sosialipatriotteja. Se suhtautuu luottamuksellisesti Kerenskiin, tuohon fraasisankariin, Gutshkovin ja Miljukovin pelinappulaan, „louisblancilaisuuden” pahimpaan edustajaan, joka ruokkii työläisiä tyhjänpäiväisillä lupauksilla, puhuu juhlallisia fraaseja eurooppalaisten sosialipatriottien ja sosialipasifistien à la *** Kautsky ja kumpp. hengessä, mutta tosiasiassa „sopeuttaa” työläisiä ryöstösodan jatkamiseen. Kerenskin suulla Venäjän imperialistinen porvaristo sanoo työläisille: me annamme sinulle tasavallan, 8-tuntisen työpäivän (se on jo saatettu voimaan Pietarissa), lupaamme vapaudet — kaikki sitä varten, että sinä auttaisit meitä ryöväämään Turkin ja Itävallan, riistämään Saksan imperialismilta *sen* saaliin ja säilyttämään englantilais-ranskalaisen imperialismiin saaliin.

Toinen suuntaus on meidän Venäjän sosialidemokraattisen työväenpuolueemme Keskuskomitean suuntaus. Lehdissä on julkaistu ote (Auszug) Keskuskomiteamme „Manifestista”. Manifesti ilmestyi Pietarissa maaliskuun 18 p:nä. Siinä julistetaan vaatimukset: demokraattinen tasavalta, 8-tuntinen työpäivä, tilanherrojen maiden konfiskointi talonpoikien hyväksi, viljavarastojen konfiskointi,

---

* — „Ajat”. *Toim.*

** — „Aika”. *Toim.*

*** — kuten. *Toim.*

rauhanneuvottelujen viipymätön aloittaminen, *ei* Gutshkovin ja Miljukovin hallituksen, *vaan* työläisten ja sotilaiden edustajain Neuvoston toimesta. Manifestin mukaan tuo Neuvosto *on* todellinen vallankumoushallitus. (Lenin lisäsi, että „Times” lehden kirjeenvaihtajakin kirjoittaa Venäjän *kahdesta hallituksesta.*) Neuvotteluja viipymättömästä rauhasta tulee käydä kaikkien sotaa käyvien maiden *proletaarien kanssa eikä* porvarillisten hallitusten kanssa. Manifesti kehottaa kaikkia työläisiä, talonpoikia ja sotilaita valitsemaan edustajia työläisten edustajain Neuvostoon.

Sellaista on ainoa todella sosialistinen, todella vallankumouksellinen taktiikka.

Kolmas suuntaus on Tshheidzen ja hänen kumppaniensa suuntaus. He *horjuvat*, mikä kuvastuu selvästi „Timesin” ja „Le Tempsin” lausunnoissa — ne milloin ylistävät, milloin soimaavat Tshheidzeä. Kun Tshheidze kieltäytyi menemästä *toiseen* Väliaikaiseen hallitukseen, kun hän julisti, että sota *on molemmin* puolin imperialistista y.m., hän ajoi proletaarista politiikkaa. Kun Tshheidze kuului *ensimmäisen* Väliaikaisen hallituksen („Duumakomitean”) kokoonpanoon, kun hän vetoamuksensa 3. pykälässä vaati „ausreichende Teilnahme der Vertreter der russischen Arbeiterschaft an der Regierung” (internationalistien osallistumista imperialistisen sodan hallitukseen!!), kun hän (ja Skobelev) kehotti tuota *imperialistista* hallitusta aloittamaan rauhanneuvottelut (sen asemesta, että olisi selittänyt työläisille sen totuuden, että finanssipääoma, joka ei voi vapautua imperialismista, on sitonut *porvariston* kädet ja jalat), kun Tshheidzen kumppanit Tuljakov ja Skobelev käyvät Gutshkovin ja Miljukovin hallituksen toimeksiannosta „rauhottamassa” liberaalisia kenraaleja vastaan kapinaan nousseita sotilaita (Nepeninin (Admiral Nepenin) murha; yksinpä saksalaisetkin imperialistit *surevat häntä!!*) — silloin Tshheidze ja hänen kumppaninsa vajoavat pahimman lajin „louisblancilaisuuteen”, ajavat *porvariston* politiikkaa, vahingoittavat vallankumouksen asiaa.

Lenin hyökkäsi myös Gorkin sosialipasifistista vetoumusta vastaan ja pahoitteli sitä, että suuri taiteilija alkaa harrastaa politiikkaa toistaen pikkuporvariston ennakkoluuloisia käsityksiä.

Toisessa osassa Lenin asetti tehtäväkseen osoittaa, milaista tulee olla proletariaatin taktiikan. Hän kuvasi *kyseisen* ajankohdan historiallisen tilanteen omalaatuisuutta, kuvasi sen ajankohdaksi, jolloin tapahtuu *siirtyminen* vallankumouksen ensimmäisestä vaiheesta toiseen vaiheeseen, tsarismia vastaan suunnatusta kapinasta kapinaan porvaristoa vastaan, imperialistista sotaa vastaan, tai siirtyminen Konventtiin, joksi Perustava kokous voi muuttua, jos hallitus täyttää „lupauksensa” sen koollekutsumisesta.

Tuota *siirtymistilaa* vastaavana ajankohdan erikoistehtävänä on *proletariaatin organisaatio*. Mutta ei kaavamainen organisaatio, mihin tyytyvät sosialismin kavaltajat, kaikkien maiden sosialipatriootit ja opportunistit ja niin ikään kautskylaiset, vaan *vallankumouksellinen organisaatio*. Tuon organisaation pitää olla ensinnäkin yleiskansallinen; toiseksi sen tulee yhdistää *sotilaalliset ja valtiolliset* tehtävät.

II Internationalessa vallitsevina olleet opportunistit vääristelivät Marxin ja Engelsin opin vallankumouskauden valtiosta. Myös Kautsky hylkäsi Marxin näkökannan polemisoissaan Pannekoekia vastaan (1912). Ottaen oppia vuoden 1871 Kommuunin kokemuksesta Marx opetti, että työväenluokka „die Arbeiterklasse nicht die fertige Staatsmaschine einfach in Besitz nehmen und sie für ihre eigenen Zwecke in Bewegung setzen kann”. Das Proletariat soll (muss?) diese Maschine (Armee, Polizei, Bureaukratie) *zerbrechen*¹²⁴. Das ist, was die Opportunisten (Sozialpatrioten) und Kautskianer (Sozialpazifisten) entweder bestreiten oder vertuschen. Das ist die *wichtigste* praktische Lehre der Pariser Kommune und der russischen Revolution von 1905.

Wir unterscheiden uns von den Anarchisten dadurch, dass wir die Notwendigkeit des *Staates* für die revolutionäre Umwälzung anerkennen. Wir unterscheiden uns aber von den Opportunisten und Kautskianer dadurch, dass wir sagen: wir brauchen nicht die „fertige” Staatsmaschinerie, wie sie in den demokratischsten bürgerlichen Republiken existiert, sondern *unmittelbare Macht bewaffneter und organisierter Arbeiter*. Das ist der Staat, den wir brauchen. Das sind, ihrem Wesen nach, die Kommune von 1871, und die *Arbeiterdelegiertenräte* von 1905 und 1917.

Auf diesem Fundament müssen wir weiter bauen *. *Ei saa sallia* poliisin ennallistamista! Kansanmiliisistä on luotava proletariaatin johtama todella *koko kansan miliisi*, „meidän valtiomme”, ja niin, että kapitalistit maksavat työläisille niistä päivistä, jotka he ovat miliisin palveluksessa. „*Proletariaatin sankaruuden ihmeitä*”, joita proletariaatti osoitti *eilen* taistelussa tsarismia vastaan ja joita se osoittaa *huomenna* taistelussa Gutshkoveja—Miljukoveja vastaan, on täydennettävä „*proletariaatin järjestyneisyyden ihmeillä*”. Se on tämän hetken tunnus! Se on menestyksen tae!

Sille tielle työläisiä sysäävät *objektiiviset* olosuhteet: nälänhätä, viljan jakelun välttämättömyys, „Zivildienstpflicht'in”** välttämättömyys, rauhan aikaansaamisen välttämättömyys. Meidän rauhanehdotomme, sanoi Lenin, ovat seuraavat: 1) vallankumouksellisena hallituksena työläisten edustajain Neuvosto julistaisi heti, että sitä *eivät* sido *mitkään*, eivät tsarismiin eivätkä porvariston solmimat sopimukset; 2) se julkaisisi heti nuo katalat ryöstösopimukset; 3) se ehdottaisi julkisesti *kaikille* sotiville heti väli- rauhaa; 4) se ehdottaisi rauhaa asettaen ehdoksi *kaikkien* siirtomaiden ja *kaikkien* vajaa-oikeuksisten kansojen vapauttamisen; 5) se julistaisi, ettei se luota porvarillisiin hallituksiin ja että se kehottaa kaikkien maiden työläisiä kukistamaan ne; 6) se julistaisi, että sotavelat on tehnyt porvaristo ja *kapitalistit* saavat maksaa ne.

Sellaista on se politiikka, joka saisi työläisten edustajain Neuvoston puolelle sekä työläisten että köyhien talonpoikien enemmistön. Tilanherrojen maiden konfiskointi olisi taatua. *Se ei olisi vielä sosialismia*. Se olisi työläisten ja köyhien talonpoikien voitto, joka turvaisi rauhan, vapauden ja

* — „Työväenluokka ei voi ilman muuta ottaa haltuunsa valmista valtiokoneistoa ja panna sitä käyntiin omien tarkoituseriensä toteuttamiseksi”. Proletariaatin täytyy *murskata* tuo koneisto (armeija, poliisi, virkavalta). Tämä on se, minkä opportunistit (sosiaalipatriotit) ja kautskylaiset (sosialipassitit) kiistävät tai mitä he hämäävät. Tämä on Pariisin Kommuunin ja Venäjän vuoden 1905 vallankumouksen *mitä tärkein* käytännöllinen opetus.

Me eroamme anarkisteista siinä, että tunnustamme *valtion* olevan välttämättömän vallankumouksellisen muuttamisen suorittamista varten. Mutta me eroamme opportunisteista ja kautskyläisistä siinä, että sanomme: me emme tarvitse „valmistaa” valtiokoneistoa sellaisena kuin se on olemassa kaikkein demokraattisimissa porvarillisissa tasavalloissa, vaan me tarvitsemme *asetettujen ja järjestyneiden työläisten välittöntä* valtaa. *Tämä* on se valtio, jota *me* tarvitsemme. Sellainen valtio oli varsinaisesti vuoden 1871 Kommuuni ja vuosien 1905 ja 1917 *työläisten edustajain Neuvostot*. Tälle perustalle meidän tulee rakentaa edelleenkin. Toim.

** — „siviilipalvelusvelvollisuuden”. Toim.

leivän. *Sellaisten* rauhanehtojen puolesta *mekin* suostumme käymään *vallankumouksellista* sotaa! Lenin palautti mieleen, että „*Sotsial-Demokrat*in” 47. numerossa (13. X. 1915) jo ilmoitettiin, että sosialidemokratia *ei kieltäydy* sellaisesta vallankumouksellisesta sodasta *. Kaikkien maiden sosialistisen proletariaatin antama apu olisi turvattu. Sosialipatrioottien halpamaiset kehotukset (sellaiset kuin Guesden häpeällinen kirje „Ensin voitto, sitten tasavalta”) häipyivät olemattomiin kuin usva.

Eläköön Venäjän vallankumous! — lopetti selostaja.—
Eläköön *jo alkanut* työväen maailmanvallankumous!

Kirjoitettu maaliskuun 15—16
(28—29) pnä 1917

Julkaistu maaliskuun 31 pnä
ja huhtikuun 2 pnä 1917
„*Volksrecht*” lehden
77. ja 78. numerossa

Venäjän kielellä julkaistu
ensi kerran v. 1929
„*Proletarskaja Revoljutsija*”
aikakauslehden
10. (93.) numerossa

Julkaistaan
käsikirjoituksen mukaan

* Ks. Teokset, 21. osa, ss. 398—401. *Toim.*